

Тогава китътъ завикалъ вжтрѣ въ себе си на моряка :
— „Излѣзь и се махай, кждѣто искашъ, защото ми причинявашъ хълцавица.“

— „Не-е-е!“ отвърналъ морякътъ — „азъ не съмъ толкова глупавъ. Прѣнеси ме на родния ми брѣгъ, къмъ високитѣ скали на мъглива Англия, и тогава ще си помисля, да излѣза ли или не.“

И той почналъ още по-силно да се върти и да играе.

— Нѣма що да сторишъ, прѣнеси го у дома му, казала хитрата рибка.“

III.

И отново заплувалъ китътъ, плувалъ до колкото хълцавицата му позволявала. Най-послѣ видѣлъ родния брѣгъ на моряка, видѣлъ високитѣ скали на мъглива Англия, съ единъ размахъ изскочилъ наполовина на брѣга и казалъ :

— „Ето твоя роденъ брѣгъ!“

Въ мигъ морякътъ излѣзълъ изъ устата му.

Ала, докато китътъ плувалъ, морякътъ, който наистина билъ човѣкъ съ необикновена ловкостъ и голѣмъ умъ, извадилъ чекията, нацѣпилъ сала на пржчици, прѣвързалъ ги съсъ своитѣ прѣзраменки (сега разбра, моя миличка, защо азъ те молихъ да не забравяшъ прѣзраменкитѣ) и направилъ нѣщо като оградна прѣградка. Той пѣхналъ тази прѣградка въ устата на кита.

Морякътъ излѣзълъ на брѣга и отишълъ при майка си. Наскоро се оженилъ и заживѣлъ щастливо. Сжщото станало и съ кита. Ала отъ това врѣме, отъ когато прѣградката била затикната въ устата му и той не могълъ нито да я изплюе, нито да я погълне, китътъ не ялъ нищо друго освѣнъ най-малкитѣ рибки. Ето защо китътъ сега не яде нито голѣми хора, нито малки момчета и момичета.

А хитрата рибка се скрила подъ едно камъче, защото се страхувала да не ѝ се разсърди китътъ.

Морякъ занесълъ чекията у дома си. Когато отивалъ отъ брѣга у дома си, той билъ обутъ въ синитѣ памучни панталони, ала нѣмалъ вече прѣзраменки : съ тѣхъ той прѣвързалъ прѣградката, която затикналъ въ устата на кита.

Такъвъ е краятъ на тази приказка.

Съкратенъ прѣводъ отъ руски.